

foto Ria Dubbeldam

Bospluis

Er was eens een bos waar de bewoners genoeg hadden van al die groene bladeren. Ieder jaar kwamen er meer van die bladeren aan de bomen te hangen, en nu was het genoeg! Tijd om daar paal en perk aan te stellen. Er volgde een verkiezing, en het resultaat was overweldigend en ingrijpend. Gevolg: geen nieuwe bladeren meer in het bos! En met het verdwijnen van al dat groen restte het de bomen slechts langzaam, maar massaal te vergrijzen...

Gelukkig is dit een sprookje en is er niks van waar. Hoewel de eerste indruk bij de foto toch is dat hier iets niet pluis is, wat het dus wel is!

Een hele vlakte is bekleed met een merkwaardig ogend pluis, waar zelfs onze Obsidentify geen chocolade van kon maken. Nee, de oorzaak is dit keer geen stikstof. Die geven we vast weg. En dan nu onze standaardvraag: wat zien we hier wel?

- Een door mensenarbeid aangebrachte bedotting van de jonge aanplant als bescherming tegen wilde vraatzucht;
- Schimmeldraden, die zich door de wind gedragen verspreiden om zo veel mogelijk andere planten te kunnen aantasten;
- Een typisch geval van ijshaar dat de vorst door minuscule gaatjes uit het natte hout heeft geperst en dat zo ragfijne pluisdraadjes heeft gevormd;
- Plukjes suikerspin die, ter voorkoming van infectie van deze jonge esdoornaanplant door de onderschatte cryptoparasitaire roetschorsschimmel (*Cryptostroma corticale*), over de jonge aanplant verspreid zijn;
- De getuigenis van een op hol geslagen kudde Kempische heideschappen vanuit een naburig winterweiland, die ten gevolge van een wolvenbezoek over deze vlakte heen gevlucht is.

Praktij kraad sel door Erwin Al en Ido Borkent, met dank aan Geert van Duinhoven voor het idee, Ria Dubbeldam voor de foto en Rosalie Joosse van landgoed Oranje Nassau's Oord voor het juiste antwoord.

Antwoord
Schimmels verspreiden zich uitermate effectief met sporen, niet met schimmeldraden. En ijshaar komt uit (dik) dood hout, niet uit dunne verse spruitjes. Suikerspin zal een schimmelinfectie niet tegenhouden, zeker niet nadat een eerste regenbui of kindercrêche is langsgelopen. Resteert de bron van het pluis: de wollige viervoeter. De wolf schijnt hier werkelijk in de omgeving rond te dolen en schierprobleemloos weidhekkken te overschrijden (bijvoorbeeld door dat een painballschutter een publieksvriendelijke wolf opjaagt, wat de schapen dan weer niet doorhebben). Het lukt de schapen echter niet om dan over hun rasters te springen en het bos in te vluchten. Dus dit is geen op hol geslagen sensatie. We hebben het hier heus over noeste mensenhandaanbeid. Om het bospluis te beschermen tegen wildschade van ree is er gekozen voor een alternatieve wildbescherming. Het is in de jagerswereld algemeen bekend, dat reeën eigenlijk nooit in de schapenwei komen, van daaruit is deze aanpak bedacht. Deze bescherming is in vergelijking met andere methodes – zoals akelige plustieken netjes en kokers – veel goedkoper en makkelijk aan te brengen en bovendien milieuvriendelijk! De enige nodige investering is enkele uren tijd. Door het aanbrengen van onbewerkte en ongewassen dotjes schapenwol vermijden we vrata en veegschade aan de jonge boompjes. Het is dus de geur van het schaap die de reeën afstoort. a. is dus het juiste antwoord. De ervaring gaat leren hoe effectief deze methode is.